

kjender for givende nogen Afkomst til en gunstigere Stilling. Der er ikke nogen Administrationsgren, ikke nogen Klasse i den danske Embedsstand, hvor man med større Føje end ved Stats-telegrafen kan sige, at de forskjellige Trin fremad paa Embedsbanen ubetinget fordrer en højere Grad af Dygtighed og medfører et større Ansvar, men dog har den samme Udvæjningsbestræbelse, hver Gang Lønningspørgsmaalet har været for her i Rigsdagen, givet sig tilkjende og udøvet sin Indflydelse paa de faste Gager og det Samme er ogsaa Tilfældet med de foreliggende Endringsforslag. Disse Udvæjninger, den ene lagt til den anden, have efterhaanden fremkaldt et Resultat, som jeg næsten tvivler om, at det høje Thing rigtig har gjort sig bekendt med, og det er dette, jeg vil bede de Herrer at overveie for Fremtidens Skyld, men ikke for den foreliggende Sags Vedkommende, thi de Forslag, som nu foreligge, ere Resultat af en loyal Overenskomst imellem Udvælgets Medlemmer, og jeg vil derfor opfordre ærede Medlemmer af Thinget, som ellers dele Anskuelse med mig om denne Sag, til at blive staaende ved, hvad Udvalgets Medlemmer nu ere blevene enige om. Til samme Tid, jeg gjør dette, vil jeg imidlertid bede det høje Thing et Dieblit af sætte Opmærksomheden paa, til hvilket Resultat man nu er kommen ved saaledes bestandig at udjævne Forskjellen imellem de større og de mindre Gager. Man er kommen til det Resultat, at det i mange Tilfælde slet ikke er nogen Fordel at blive forretnet. Ligesom der foreleden Dag i et Blad stod anført en fremtende Fortælling om en Kandidat, der havde bedste Karakter, men som vilde søge om Tilladelse til at tage sin Examen om igjen for at faae 2den Karakter, idet han da vilde være gunstigere stillet, saaledes vilde for fuld Udvor de overordnede Embedsmænd i adskillige Tilfælde kunne søge om Tilladelse til at komme ned i underordnede Stillinger, hvor de ville være bedre lønede. Under Forhandlingen om den sidste Lønningslov, der passerede Thinget, udtalte jeg, at der neppe var noget Land i Europa, hvor de højere Embedsmænd vare ugunstigere stillede end her, og der blev da fra den anden Side af Salen tiltraabt mig, at jeg skulde fremkomme med Beviser herfor. Jeg har derfor i Dag ikke turdet Andet end sikkre mig disse Beviser, og jeg har her liggende adskillige Lønningslove fra forskjellige europæiske Stater, blandt hvilke jeg skal tage dem, som med Hensyn til Staternes finansielle Kræfter staa os nærmest, nemlig Norge og Sverrig. For at kunne bedømme Forholdet imellem Lønningerne her og der, vil jeg nu bede det høje Thing om at være opmærksom paa, at den Gang den danske Stats-telegraf — det vil sige den elektriske Telegraf — blev oprettet, vare de nyere Ideer fremkomne med Hensyn til de strenge Fordringer til Embedsstanden om, at enhver Embedsmand skulde

nyde fuldt Vederlag for den Løn, han fik, idet han kun skulde have Betaling for det Arbejde, han udførte. Betalingen skulde svare til Arbejdets Værd lige saa vel i Statens som i den Privates Tjeneste. Disse nyere Anskuelser vare med deres fulde Styrke ved Magt den Gang, og da man havde en Embedsklasse for sig, med Hensyn til hvilken man ubunden af Fortiden kunde skrive Betingelserne paa et Stykke hvidt Papir, gennemførte man virkelig disse Fordringer med en Strenghed, som maatte faa Steder har hørt sin Lige. Dette kunde den Gang lade sig gjøre, fordi det var unge Mænd, der indtraadte saavel i de overordnede som i de underordnede Stillinger, og selv, hvor der var den største Dygtighed tilstede hos dem, var det ligesuldt Mænd, som kunde forelselig nøies med ringere Kaar, fordi de fleste vare endnu uden Familie, havde Fremtiden for sig, hvori de kunde vente, hvad de ogsaa ventede, eshaanden at avancere, det vil sige, at de efter deres virkelige Fortjeneste og Afkomst vilde blive gunstigere stillede, naar Tiden dertil kom. Der er nu imidlertid gåaet 20 Aar siden den Tid. For de underordnede Embedsmænds Vedkommende tror jeg nok, man maa indrømme, at deres Forventninger saa nogenlunde ere blevene fyldestgjorte; men dette er ingenlunde Tilfældet for de Overordnedes Vedkommende, og for dem er Kravet saa meget mere berettiget, som man ogsaa over for dem har gennemført en streng Fordring fra Folke-representationens Side, der er fremkommen lige saa længe, som vi overhovedet have haft en Folke-representation, nemlig den: Lad os have saa faa Embedsmænd som muligt, men de, vi have, skulle anvende hele deres Tid i Statens Tjeneste; de skulle have en saadan Samling af Forretninger at udføre, at de for deres fulde Tid ere engagerede i Statens Tjeneste. Denne Fordring er i langt mer end almindelig fuldt Maal gennemført ved Telegraftjenesten. Naar de Herrer f. Ex. ville se hen til Norges og Sverrigs Telegrafetater, ville de finde, at der er en Masse Embedsmænd, som vi her slet ikke have. Se vi f. Ex. hen til Stationstjenesten, er der i Norge ved de større Stationer 3 overordnede Embedsmænd, 2 Bestyrere, hvoraf hver har sin Del af Bagten, og 1 Kasserer. I Danmark have vi, selv paa de største Stationer, kun en Bestyrer, der tillige er Kasserer. Lige vi den øverste Administration, er der f. Ex. i Norge 1 Telegrafdirektør og dernæst 11 Inspektører, hvoraf 7 hver have en Indtægt af 3,400 Kroner og 4 af 3,000 Kroner, og dernæst er der en Intendant, som har en Indtægt af 4,200 Kroner. I Sverrig har man endog 2 Intendanter med ialt 10,000 Kroner i Indtægter; desuden er der en imponerende Stab af høitlønnede Embedsmænd af forskjellige Navne og Funktioner. Der i Danmark have vi en Telegrafdirektør, hvis faste Gage er 4,000